

overtræder en række fundamentale menneskerettigheder i de besatte områder, må det være på sin plads at kræve, at den danske regering som et minimum kræver, at EU-associeringsaftalen ikke gennemføres, før der er taget en række politiske skridt, som afgørende ændrer situationen for palæstinenserne.

Sidst har Amnesty International gjort opmærksom på, at Israel fortsætter med brugen af tortur over for palæstinensiske fanger. »Israel synes at være ligeglad med CAT's anbefalinger«, konkluderer Amnesty i anledning af den samling i FN's Komité mod Tortur (CAT), der i dag indledes i Genève, kan Berlingske Tidende skrive den 11. november 1997.

Lars Normann Jørgensen, generalsekretær i den danske afdeling af Amnesty, siger til Berlingske Tidende: »Det grundlæggende problem er, at de israelske sikkerhedsstyrker, med henvisning til rigets sikkerhed, har ret til at bruge fysisk magt under afhøringerne.«

Selv i den nuværende situation fremturer den israelske regering med nye bosættelser, samtidig med at de kondemnerer/sprænger palæstinensiske huse i luften og smider palæstinenserne ud af deres hjem.

Ifølge en ny rapport fra den israelske menneskerettighedsorganisation B'Tselem fortsætter Israel med sin diskriminerende politik over for palæstinenserne. Folkekirkens Nødhjælp skriver i deres Nyhedsbrev nr. 2 fra oktober 1997 i et referat af B'Tselem-rapporten: »Israel har i 1997 ødelagt 110 huse i de såkaldte C-områder, hvor Israel har den fulde administrative og militære kontrol. Ifølge fredsaftalens paragraf 27 skulle den israelske militæradministration løbende have overdraget retten til at administrere boligplanlægning og byggetilladelser til det palæstinensiske selvstyre. Det er ikke sket. I stedet har den israelske regering ført en benhård boligpolitik.«

I rapporten beskrives det, hvordan husnedrivningerne tog fart efter selvmordsbombningerne i juli i år. Over en fjerdedel af de 110 huse er revet ned efter terroraktionen. Husene er ødelagt på grund af manglende byggetilladelser, men ifølge B'Tselem findes der i de jødiske bosættelser tusindvis af huse bygget uden tilladelse, og her er kun tre huse revet ned i 1997, citerer Folkekirkens Nødhjælp.

Det vil sige, at Israel bevidst bruger terroraktioner af Hamas og andre som påskud til kollektive straffeforanstaltninger over for palæstinensere som sådan – og derigennem yderligere øger mistroen og modstanden mod Israel.

I rapporten står der, at Israel endnu i dag giver byggetilladelser efter lokalplanen fra 1942, da området var engelsk mandatområde. For det andet forlanger myndighederne, at palæstinenserne skal bevise ejerskab af den grund, de vil bygge på. Det er svært

for mange palæstinensere, da Israel ikke har registreret nyt ejerskab af jord for palæstinenserne siden 1968.

Folkekirkens Nødhjælp slutter deres beskrivelse af rapporten med rapportens konklusioner:

»Israel overtræder både fredsaftalerne, menneskerettighedskonventioner og international lovgivning. Det israelske militær, der ofte beslutter og forestår nedrivningerne, har nemlig ikke ret til at rive civile huse ned, medmindre der kan henvises til klare militære formål.«

Dengang Osloaftalen blev indgået, var der eksperter, som beskrev aftalen og de indrømmelser, som palæstinenserne konkret fik, som et slags bantustanlignende forhold for de såkaldt selvstyrende områder, som palæstinenserne fik overdraget. I Politiken den 22. september i år skriver Pernille Bramming da også, at »mange betegner i dag selvstyreområderne som reservater magen til de sorte hjemlande i Sydafrika under apartheidstyret. . . De israelske myndigheder eksproprierer og konfiskerer jord fra palæstinenserne i overensstemmelse med de langsigtede planer, som den israelske minister for infrastruktur, Ariel Sharon, besluttede i januar i år.«

Hvis den israelske regerings langsigtede planer lykkes, vil man stå med en opdeling af hele Vestbredden i to halvdele, hvoraf den ene vil være israelsk kontrol og den anden under palæstinensisk.

Konklusionen på artiklen i Politiken er:

»På 50 år har palæstinenserne således mistet størsteparten af den jord, de levede på. I 1947 havde de zionistiske organisationer opkøbt syv procent af jorden i hele det såkaldte palæstinensiske mandatområde. I dag er bare 15 pct. af området palæstinensisk ejet, og heraf kontrolleres størsteparten af Israel. På Vestbredden udgør selvstyre-områderne i kategorien zone A kun 2,5 pct. af arealet.«

Den israelske politik er i årtier gået ud på gradvist at fortrænge palæstinenserne fra deres oprindelige områder, gradvist gøre det umuligt for dem at bo, leve og producere i deres områder – og gennem bosættelsespolitikken skabe nyt israelsk land, bosat af jøder, kun for jøder og dermed i realiteten inkorporere arabisk jord som en del af staten Israel. Derfor har man også i selve staten Israel en politik, som går ud på, at det kun skal være jøder, som kan købe jord eller ejendom af andre jøder. Politiken citerer en artikel fra *Le Monde Diplomatique*, som fortæller, at 92 pct. af jorden i Israel administreres af »Administrationen for israelske Jorde«. Alle, som lejer eller bruger jord via denne administration, skal være jøder, og de skal samtidig skrive under på, at de ikke vil videregive brugsretten til en ikke-jøde, også selv om personen er israelsk statsborger.